

Arrest

nr. 259 564 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSCHRAEGEN
Koning Albert I laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 april 2020. Op 15 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 februari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Arbab, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent ongeschoold en ging enkel naar de moskee, waar u een beetje heeft leren schrijven. In Afghanistan werkte u samen met uw vader [A.M.] als arbeider in de huizenbouw, alsook verkocht u kortstondig bieslook. Vijf of zes dagen voor uw vertrek was u met uw vader op de velden nabij uw huis toen u vier personen iets zag plaatsen onder de brug. Uw vader belde hierop de politie, waarop jullie vertrokken. De politie kwam vervolgens ter plaatse en arresteerden een aantal van deze personen. Vijf of zes dagen later kwam de taliban 's nachts naar uw huis. U was zelf niet thuis op dat moment. De taliban doodden uw vader, twee van uw zussen en een van uw broers. Zij vroegen hierbij eveneens naar u. Toen u de volgende dag thuis kwam zag u dat er veel verdriet was thuis en begroeven jullie jullie overleden familieleden. U werd tevens verteld dat u moest vertrekken, waarop u naar uw maternale oom [A.H.] in Akhrabad gestuurd werd. Uw oom was echter ook bang en regelde een smokkelaar voor u. U verliet Afghanistan eind 2015. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Roemenië, Kroatië, Slovenië en Italië naar Frankrijk. U werd vervolgens in Calais opgepakt door de Franse politie, waarna u in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek om internationale bescherming werd door de Franse autoriteiten geweigerd. U tekende beroep aan tegen de beslissing van de Franse asielautoriteiten.

Tijdens deze beroepsfase reisde u op 22 april 2020 per auto met een Pakistaanse vriend van Frankrijk naar België, waar u diezelfde avond onderschept en gearresteerd werd door de Belgische autoriteiten. U wordt vervolgens onder een aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van bendevoering en hulp aan vreemdelingen (nietgeboden), waarop u op 24 april 2020 wordt opgesloten in de gevangenis van Brugge. De Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge veroordeelde u op 28 oktober 2020 tot 40 maanden gevangenisstraf voor mensensmokkel. U tekende op 13 november 2020 beroep aan tegen deze veroordeling. U verblijft tot op het heden in de gevangenis van Brugge.

Anderhalve maand na uw veroordeling diende u op 15 december 2020, in de gevangenis van Brugge, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud in de gevangenis van Brugge geen documenten neer. Uw advocate maakte op 10 maart 2021 per e-mail een kopie van uw medisch dossier van de gevangenis over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS aanhaalt dat u medische problemen heeft, meer specifiek hoofdpijn en geheugenproblemen (CGVS, p.3 & 5), en u ter staving hiervan op 10 maart 2021 uw medische dossier uit de gevangenis van Brugge overmaakt (zie map documenten – document 1) wijst het CGVS erop dat er geen enkele enige indicatie is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ moeilijkheden zou hebben gehad op psychologisch en/of op cognitief vlak, waardoor u niet in staat zou zijn geweest zich uit te drukken of zich op het persoonlijk onderhoud te concentreren. Het CGVS stipt hierbij aan dat u antwoord gaf op de vragen die u door de dossierbehandelaar van de DVZ gesteld werden, en op geen enkel moment gaf u aan dat u in nood verkeerde. Bij nazicht van uw medische dossier blijkt eveneens dat er nergens sprake is van psychologische en/of fysieke problemen, er wordt immers enkel gewag gemaakt van problemen met uw sinussen. Het door u neergelegde document doet derhalve geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verliep in normale omstandigheden.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van

herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst verklaart u dat u en uw vader [A.M.] ongeveer een vijftal dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een viertal personen een voorwerp onder een brug zag plaatsen nabij uw huis (CGVS, p.22). Echter, bevraagd over dit incident blijkt uw kennis zodanig beperkt en lacunair dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden incident, dat volgens uw verklaring de directe aanleiding van uw persoonlijke problemen met de taliban vormt. Immers, wanneer u bevraagd wordt over deze vier personen blijkt dat u het CGVS niet de minst concrete informatie kan verschaffen over deze vier personen. U komt niet verder dan te verklaren dat hun gezichten bedekt waren, maar dat het dorpelingen waren. Zij zouden evenwel onderdeel uitmaken van de taliban beweert u (CGVS, p.23). Gevraagd hoe u zeker bent dat zij uw dorpelingen waren en onderdeel uitmaakten van de taliban, beroept u zich op de verklaring dat de autoriteiten u dit verteld hebben zonder dat zij bekend maakten wie deze dorpelingen dan zouden zijn (CGVS, p.23). Uw verweer dat hun gezichten bedekt waren en de autoriteiten u niet vertelden wie deze dorpelingen exact waren, kan uw gebrekkige kennis echter niet vergoelijken. Het CGVS wijst er evenwel op dat dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw belagers en het incident dat zich voordeed, evenals dat u ernstige pogingen onderneemt, al dan niet na de feiten, om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Dit geldt des te meer daar de overheid u wel degelijk informatie heeft verstrekt over deze personen. Het is derhalve dan ook niet aannemelijk dat u niet bij machte was meer informatie te vergaren over uw dorpelingen die betrokken zouden zijn geweest bij het incident dat u omschrijft. Gelet op de traditionele waarden en normen in een doorsnee Afghaans landbouwersdorp, en hierbij rekening houdend met het belang van de stamverbanden in de patriarchale Afghaanse maatschappij is het zo dat in éénzelfde dorp ook directe stamgenoten leven, wat inhoudt dat dorpsbewoners allerlei (familiale) connecties onderling onderhouden. Gelet op deze nauwe banden onder dorpelingen in Afghanistan, is het niet aannemelijk dat u geen weet hebt wie van uw dorp connecties onderhoudt met de taliban en in verband stond met het verbergen van een voorwerp onder de brug. Uw ontoereikende kennis hieromtrent brengt de geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asiel relaas in het gedrang.

De geloofwaardigheid aangaande dit door u beschreven incident wordt verder op de proef gesteld door uw tegenstrijdige verklaringen over het contact van u en uw vader met de Afghaanse politiediensten. Zo weet u niet met wie van de politie uw vader contact heeft opgenomen, of met wie van de politie hij exact heeft gesproken aan de telefoon (CGVS, p.23). Uw vergoelijking dat het uw vader was die met de politie sprak, alsook dat uw vader gewoon naar het algemene telefoonnummer van de politie belde; kan evenwel niet overtuigen (CGVS, p.23). U verklaarde immers eerder al dat de autoriteiten jullie informatie hebben verschaft over de personen die gearresteerd zijn, en dat jullie aldus in contact stonden met de autoriteiten (CGVS, p.23). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat u geen enkele kennis heeft wie van de politie betrokken, al dan niet verantwoordelijk was voor deze uitgevoerde actie en/of het onderzoek nadien. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd wanneer blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u zich bevond tijdens de arrestatie van de betrokkenen. U verklaarde immers eerst dat uw vader de politie belde waarna jullie vertrokken (CGVS, p.22). Even later verklaart u echter dat jullie tien tot vijftien minuten hebben gewacht op de politie, en aanwezig waren toen de politie arriveerde (CGVS, p.23-24). Dat u geen coherente verklaringen kan afleggen over waar u zich bevond tijdens deze arrestatie, wat een cruciaal element betreft in uw asielrelaas, komt de waarachtigheid van uw verklaringen niet ten goede, integendeel. Er kan immers verwacht worden dat u alle omstandigheden waarin dit vermeende incident plaatsvond correct kan weergeven, daar dit niet zonder blijvende indrukken kan zijn geweest voor u.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat vijf of zes dagen na dit incident de taliban naar uw huis kwamen waar zij uw vader, twee zussen en een broer doodschoten. U verklaart hierbij dat u zelf niet thuis was

(CGVS, p.22). Wederom kan er vastgesteld worden dat uw beschrijvingen van dit incident derhalve pover en lacunair zijn, dat u geenszins in staat bent dit incident op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen. Zo heeft u opnieuw geen enkele weet wie de moordenaars zijn van uw familieleden. U kunt het CGVS geen enkele indicatie geven wanneer deze daders exact naar uw huis kwamen noch met hoeveel personen zij naar uw huis kwamen (CGVS, p.24-25). Waar u nog ter minimalisering van uw lacunaire kennis over de komst van de taliban naar uw huis aanvoert dat u op dat moment zelf niet thuis was (CGVS, p.24-25), merkt het CGVS op dat u naar aanleiding van de beweerdde problemen met de taliban uit Afghanistan bent gevlucht, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u enige kennis heeft van dit vermeende incident en de belagers. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen onomstotelijk dat uw moeder aanwezig was tijdens de aanval van de taliban en zij u vertelde wat er gebeurd was. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u, indien u de nodige moeite levert, weldegelijk toegang had en heeft tot deze informatie, des te meer daar u verklaart nog altijd contact te onderhouden met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 14-15). U brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven hiermee ernstig in diskrediet.

Uw vrees jegens de taliban wordt eveneens ernstig gerelativeerd door uw verklaring dat u de dag na de aanval van de taliban naar uw huis terugkeerde en er aanwezig bleef om uw overleden familieleden te begraven (CGVS, p.22). Het gedrag dat u stelde, met name dat u thuis bleef na de moord op uw familieleden en niet direct het huis verliet, is niet in overeenstemming te brengen met dat van een persoon die vervolging vreest. U haalt immers aan dat de talibanleden betrokken bij het incident aan de brug dorpelingen van u waren, wat betekent dat zij u naar alle waarschijnlijkheid kenden en u een makkelijk doelwit voor hen zou zijn bij uw terugkeer. Temeer u ook aanhaalt dat de taliban bij de aanval op uw familie ook naar u vroegen (CGVS, p.22, 23).

Voorts verklaart u nog dat de taliban, nadat u het huis verlaten had, drie of vier brieven achterlieten bij uw huis (CGVS, p.25). De geloofwaardigheid van deze vermeende bedreiging wordt vooreerst op ernstige wijze ondermijnd door de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Brugge op geen enkel moment gewag maakte van deze brieven (DVZ, CGVS Vragenlijst dd. 17.12.2020). Er mag evenwel van u verwacht worden dat u spontaan alle cruciale elementen en incidenten die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan aanhaalt. De vaststelling dat u drie of vier dreigbrieven van de taliban ogenschijnlijk als niet-essentiële elementen beschouwde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor de DVZ, maakt dat er ook aangaande dit element in uw asielrelaas ernstige twijfels zijn. Ten overvloed merkt het CGVS op dat uw vrees jegens de taliban tevens ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat uw achtergebleven familie evenwel zonder significante problemen in uw dorp kan verblijven (CGVS, p.11). Indien de taliban daadwerkelijk (nog altijd) op zoek is naar u is het niet aannemelijk dat zij zich bijzonder principieel en barmhartig zouden opstellen naar uw familie.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw poneerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u pas acht maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam immers in België aan op 22 april 2020 en verzocht pas op 15 december 2020 om internationale bescherming. Van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, quod non in casu. Uw verweer dat u zich in Frankrijk in een lopende asielpprocedure bevond ontslaat u echter niet van deze plicht, des te meer daar u reeds in Frankrijk een negatieve beslissing had ontvangen. Eveneens merkt het CGVS op dat u pas anderhalve maand na uw veroordeling in België een asielaanvraag indiende, waardoor uw verweer dat u pas asiel aanvraag in België nadat u besepte dat u niet vrij zou komen, evenmin overleind blijft. U kon immers direct na uw veroordeling een verzoek om internationale bescherming indienen, wat u eveneens naliet (CGVS, p.26).

Volledigheidshalve voegt het CGVS nog toe dat u ter staving van uw asielrelaas geen enkel document voorlegt. Het CGVS is derhalve niet in staat om ook maar een van uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen blijven derhalve louter blote beweringen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020 beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen

gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw fysieke moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld noch dat u zich niet zou kunnen hervestigen in Kabul. Het door u neergelegde medische verslag (zie map documenten – document 1) waarbij wordt vermeld dat u problemen met uw sinussen en hoofdpijn hebt, toont niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt immers niet dat u zich in een dermate fysieke gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde medische verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw medische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een fysiek gezonde man, die gelet op uw eerdere arbeidsactiviteiten over mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven.

U bezit daarbij een extra troef daar u evenwel de Franse taal machtig bent, waaruit blijkt dat u ook over de nodige capaciteiten beschikt om nieuwe zaken zoals een vreemde taal aan te leren.

U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Het CGVS benadrukt hierbij dat u eveneens een paternale tante heeft die in Londen verblijft met haar gezin, alsook dat u een maternale nicht heeft die in Frankrijk woonachtig is (CGVS, p.13). De vaststelling dat meerdere familieleden zich in Europa hebben kunnen vestigen is een verdere indicatie dat uw familie over de nodige financiële draagkracht beschikt.

Ook blijkt u over een grote mate van zelfredzaamheid te beschikken. Dit toonde u aan door naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde gemeenschap (Frankrijk) te vestigen, er zich de taal machtig te maken en er te werken. U bent aldus in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Er dienen zich geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Bovendien beschikt u over een netwerk in de stad Kabul. Uw schoonvader verblijft immers in Kabul (CGVS, p.13). Het is de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie, waaronder ook uw schoonvader kan begrepen worden, bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat hierbij boven het individuele belang.

U komt derhalve niet geïsoleerd in de stad terecht. U verklaarde aan de dossierbehandelaar van DVZ eveneens dat uw zus en uw schoonbroer in Kabul woonachtig waren (DVZ, Verklaring DVZ dd. 17.12.2020, p.9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart u plots dat zij terug zijn gekeerd naar de provincie Laghman (CGVS, p.12), een verklaring die u allerm minst op objectieve wijze weet te staven. Er kan aldus geenszins met zekerheid worden vastgesteld dat uw zus en uw schoonbroer niet meer in Kabul verblijven. Hierbij stipt het CGVS ten overvloede aan dat u over een deel van uw familiaal netwerk geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. U beweert dat uw vader, broer en twee zussen vermoord werden, een verklaring waarvan reeds al werd vastgesteld dat deze bedrieglijk is (zie supra). Gezien u niet overtuigt van het overlijden van uw familieleden, dringt de vraag zich op wat de werkelijke (verblijf)situatie is van uw vader, broer en zussen. Waar zij verblijven en wat hun (eventuele) beroepsactiviteiten en/of socio-economische status dan zijn, maakt u door uw gebrekkige medewerking niet duidelijk.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat ze (de taliban) u overal in Afghanistan kunnen vinden (CGVS, p.26). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 1 van "het Europees Handvest voor de Rechten van de Mens" juncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij dat het gezicht van de vier personen die zij en haar vader onder de brug opmerkten bedekt was zodat het aannemelijk is dat zij slechts de informatie kon geven over deze personen die de autoriteiten hen hadden meegedeeld. Zij stelt dat zij

wel heel wat informatie kon geven over de taliban in haar dorp en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit wil echter niet zeggen, aldus de verzoekende partij, dat zij hierdoor precies kon weten wie exact de personen onder de brug waren en of dit eveneens de personen die later naar haar huis zijn gekomen. Zij voert aan dat de taliban alles zo veel mogelijk in het geheim trachten te doen en dat er soms ook mensen lid zijn van de taliban zonder dat anderen dit weten, zoals het geval was met haar neef. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij wijst erop dat zij na de moord op haar vader, broer en zussen onmiddellijk is gevlucht en dat zij aldus geen tijd had om zich in het dorp te informeren, hetgeen ook gevaarlijk zou zijn geweest.

Verder stelt de verzoekende partij dat haar vader naar het algemeen nummer van de politie belde en dat zij aldus onmogelijk kan weten wie haar vader aan de lijn heeft gehad. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij voert aan dat het aannemelijk is dat wanneer bepaalde diensten bellen, zij geen melding maken van hun eigen naam doch louter bellen in naam van de instantie, hetgeen volgens haar in België ook vaak het geval is.

Voorts meent de verzoekende partij dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid omtrent het moment waarop de arrestaties plaatsvonden, aangezien zij reeds bij haar eerste verklaring hieromtrent aangaf dat zij heeft gezien dat de politie toekwam en de personen begon te arresteren. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het is volgens haar duidelijk dat haar vader de politie heeft gebeld en dat zij pas zijn vertrokken nadat de politie ter plaatse was gekomen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit incident een grote indruk moet hebben nagelaten, voert de verzoekende partij aan dat dit incident op dat moment nog geen grote impact had daar de echte problemen pas enkele dagen later begonnen en pas dan de ernst van de situatie duidelijk werd. Zij wijst erop dat zij in haar leven heel wat ergere zaken heeft gezien en gehoord, hetgeen dit eerste incident bij de brug in ernstige mate relateert. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Met betrekking tot de moord op zijn vader, broer en zussen benadrukt de verzoekende partij dat zij op dat moment zelf niet aanwezig was en dat zij de informatie hierover slechts heeft verkregen via haar moeder. Zij meent dat zij wel degelijk gedetailleerde informatie heeft verschaft en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij pas bij haar terugkeer naar haar dorp na de moord op haar vader, broer en zussen het nieuws over deze moorden vernam en aldus op dat moment niet anders kon dan haar familieleden mee te begraven om daarna onmiddellijk te vertrekken. Zij stelt dat dit haar morele plicht was.

Inzake de op de Dienst Vreemdelingenzaken vermelde dreigbrieven, wijst de verzoekende partij erop dat zij aangaf dat dit interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zo goed was verlopen *“aangezien wat de tolk vertelde chaotisch was”*.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat haar asielprocedure in Frankrijk nog lopende was toen zij in België aankwam en dat zij eerst 100 procent zeker wilde zijn dat zij deze asielprocedure niet kon verderzetten. Zij wijst er ook op dat haar documenten zich nog bij de asielinstanties in Frankrijk bevinden en dat zij wegens haar opsluiting niet bij machte is om deze documenten te bekomen. Zij stelt dat het niet redelijk is om haar te verwijten dat zij geen enkel document heeft voorgelegd, niettegenstaande *“dat zij tijdens het asielgehoor ook de nodige inspanningen zouden leveren om dit dossier te bemachtigen, doch dit niet gelukt blijkt”*.

De verzoekende partij besluit: *“Gelet op het bovenstaande mag duidelijk blijken dat de vermeende inconsistenties of het gebrek aan detail weerlegd en verduidelijkt is kunnen worden en verzoeker bij een terugkeer naar AFGHANISTAN, wel degelijk vreest voor de Taliban en riskeert om hetzelfde lot als zijn vader te ondergaan. Mocht verzoeker geen problemen gekend hebben zou hij nooit diens vrouw en kind op die manier hebben achter gelaten.”* Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en betoogt dat de toekenning van de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van *“het Europees Handvest voor de Rechten van de Mens”* juncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij dat de stad Kabul door de verwerende partij wordt voorgesteld als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Zij leidt hieruit af dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in het dorp Arbab gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman, alwaar de verzoekende partij haar hele leven heeft gewoond. Zij betwist deze analyse niet. Zij betwist wel dat zij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Vooreerst gaat de verzoekende partij in op de algemene situatie in Kabul en Afghanistan. De verzoekende partij betoogt dat Afghanistan op heden het meest onveilige land ter wereld is en citeert uit het rapport *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2020. Zij citeert tevens uit het reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken. Verder citeert de verzoekende partij telkens uit het rapport *“NANSEN NOTE 2020-3. Kabul als intern beschermingsalternatief voor personen met een nood aan subsidiaire bescherming”*. Zij voert aan dat Kabul specifiek wordt gekwalificeerd als de plaats waar burgers het meest worden geraakt door het conflict, dat verschillende rapporten duidelijk maken dat de stad Kabul een specifiek doelwit vormt en dat het voornamelijk burgers zijn die er gevaar lopen. Zij verwijst naar een analyse van UNHCR met betrekking tot de Afgaanse steden en naar een analyse van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties. Zij stelt dat UNAMA de specifieke kwetsbaarheid van burgers in Kabul bevestigt. Zij verwijst naar een rapport van EASO van juni 2019. Zij betoogt dat Kabul een doelwit vormt voor anti-gouvernementele elementen (AGE's), waaronder de taliban en ISKP. Zij benadrukt dat ISKP in Kabul een actieve cel in stand houdt en er een effectief wervingsbeleid voert. Zij wijst erop dat Kabul wordt geteisterd door een toename van het aantal gerichte moorden, dat bewoners van de stad een veel groter risico lopen het slachtoffer te worden van andere misdrijven, zoals ontvoeringen, en dat intern ontheemden een nog groter risico lopen om slachtoffer te worden van misdrijven dan normale bewoners van Kabul. De verzoekende partij wijst vervolgens op veiligheidsincidenten in de periode maar 2019 en oktober 2020 die in het voormelde rapport van Nansen worden aangehaald. Zij besluit: *“Bovenstaande informatie wijst erop dat een land in actief intern gewapend conflict, waar de veiligheidssituatie volatiel is, burgers bewust een doelwit uitmaken van het geweld, het aantal burgerslachtoffers blijft stijgen en waarbij de hoofdstad Kabul een preferentieel strijdtoneel is van verschillende terreurbewegingen, die bovendien consistent aan gebied en macht winnen, niet voldoet aan de standaard van duurzaam veilig gebied”*. De verzoekende partij betoogt voorts dat ook de socio-economische omstandigheden uiterst precair zijn. Volgens haar blijkt uit voormeld rapport van Nansen dat de economische situatie in Kabul ondermaats is en enorm onder druk staat door de toestroom van intern ontheemden. Dit maakt dat er onvoldoende werkgelegenheid is, onvoldoende huisvesting, onvoldoende toegang tot water en sanitair, geen voedselzekerheid en een ontoereikende gezondheidszorg, aldus de verzoekende partij. Zij betoogt dat de humanitaire situatie in Kabul geen intern vestigingsalternatief biedt *“omdat het niet redelijk kan geacht worden dat personen zich duurzaam hervestigen in een gebied waarvan de humanitaire situatie niet voldoet aan de internationale normen”*. De verzoekende partij besluit dat Kabul geen intern vestigingsalternatief kan vormen omwille van de algemene veiligheids- en socio-economische situatie, hetgeen volgens haar ook expliciet werd bevestigd door UNHCR *“in haar guidelines van augustus 2019”*. Zij meent dat uit het voorgaande afdoende blijkt dat Kabul voor haar geen intern vestigingsalternatief kan bieden en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij wijst erop dat zij nog nooit in Kabul is geweest en dat zij voor haar vertrek zelfs nooit buiten de provincie Laghman is geweest. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij wijst er tevens op dat zij ongeschoold is en slechts in beperkte mate kan schrijven. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Betreffende haar werkervaring merkt de verzoekende partij op dat zij enkel als hulp van haar vader werkte en aldus weinig werkervaring heeft. Zij betoogt dat zij naar Europa is kunnen reizen en hier haar leven heeft kunnen opbouwen en in haar naïviteit terecht is gekomen in het verkeerde milieu en misbruikt werd binnen het milieu van mensenhandelaars, zoals ook zelf aangaf. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij stelt verder dat zij trachtte naar Londen te reizen waar zij hulp zou kunnen krijgen van haar tante. Zij betoogt voorts dat haar familie in een uiterst precare financiële situatie leeft en zelf moeilijkheden ondervindt om te overleven. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij stelt dat zij in Kabul niet kan rekenen op een uitgebreid netwerk en dat enkel haar schoonvader daar woonachtig is doch dat dit geen enkele garantie biedt dat zij zich daar zou kunnen vestigen en (samen met haar gezin) er een leven zou kunnen uitbouwen. Immers, aldus de verzoekende partij, er is geen enkele garantie dat zij er mits de hulp van haar schoonvader werk kan vinden aangezien dit in Kabul uiterst moeilijk is, zoals hoger reeds gesteld. De verzoekende partij meent dat zij een aannemelijke verklaring heeft geboden

voor de verhuis van haar zus N. en wijst erop dat hierover geen verdere vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verder acht de verzoekende partij het onaanvaardbaar dat er in de bestreden beslissing vragen worden gesteld bij het overlijden van haar familieleden. Zij stelt: *“Verzoeker beschuldigen om over zoiets te liegen is onredelijk en strookt geenszins met het voordeel van de twijfel dat aan de asielaanvrager dient te worden toegekend. Daarnaast geldt er voor de beoordeling van het intern vestigingsalternatief een omgekeerde bewijslast, zoals hierboven aangehaald (zie supra).”* Gezien het voorgaande, kan volgens de verzoekende partij geenszins op redelijke wijze worden besloten dat zij zich (met haar gezin) kan vestigen in Kabul en dringt zich derhalve de toekenning op van de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een uittreksel uit het rapport *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3), en
- een uittreksel uit het rapport *“NANSEN NOTE 2020-4. Jalalabad als intern beschermingsalternatief voor personen met een nood aan subsidiaire bescherming”* (stuk 4).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van juni 2021,
- de COI Focus *“Afghanistan. Security Situation in Kabul City”* van Cedoca van 15 juni 2021,
- het rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, en
- het rapport *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban wordt gevangen gehouden omdat zij en haar vader bij een brug vier personen zagen en de politie verwittigden waarna deze personen werden gearresteerd. Enkele dagen later kwamen de taliban naar haar huis en vermoordden er haar vader, haar broer en haar zussen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij haar medisch gevangenisdossier voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dit medisch dossier bevat geen gegevens waaruit de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen blijken.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar documenten zich nog bij de Franse asielinstanties bevinden en dat zij omwille van haar verblijf in de gevangenis niet in de mogelijkheid is deze documenten te bekomen terwijl ook de verwerende partij haar asioldossier niet heeft opgevraagd bij de Franse asielinstanties, dient erop gewezen dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de stukken die zij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming voorlegt (zie *supra*, punt 5.). Het komt niet aan de asielinstanties toe de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen. De verzoekende partij toont bovendien geenszins *in concreto* aan dat zij omwille van haar verblijf in de gevangenis niet in staat zou zijn om de documenten die zich nog in haar Franse asioldossier zouden bevinden, te bekomen, temeer daar zij in het kader van onderhavige procedure om internationale bescherming de bijstand geniet van een advocaat. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de documenten waarvan de verzoekende partij aanhaalde dat zij nog in haar Franse asioldossier zouden zitten, zijnde haar taskara en de taskara's van haar familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), hoogstens haar identiteit en die van haar familie zouden kunnen bevestigen, elementen die heden niet in twijfel worden getrokken. Voorts laat de verzoekende partij na *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze taskara's op de motieven van de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS aanhaalt dat u medische problemen heeft, meer specifiek hoofdpijn en geheugenproblemen (CGVS, p.3 & 5), en u ter staving hiervan op 10 maart 2021 uw medische dossier uit de gevangenis van Brugge overmaakt (zie map documenten – document 1) wijst het CGVS erop dat er geen enkele enige indicatie is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ moeilijkheden zou hebben gehad op psychologisch en/of op cognitief vlak, waardoor u niet in staat zou zijn geweest zich uit te drukken of zich op het persoonlijk onderhoud te concentreren. Het CGVS stipt hierbij aan dat u antwoord gaf op de vragen die u door de dossierbehandelaar van de DVZ gesteld werden, en op geen enkel moment gaf u aan dat u in nood verkeerde. Bij nazicht van uw medische dossier blijkt eveneens dat er nergens sprake is van psychologische en/of fysieke problemen, er wordt immers enkel gewag gemaakt van problemen met uw sinussen. Het door u neergelegde document doet derhalve geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verliep in normale omstandigheden.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

6.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij er niet in slaagt de door haar aangevoerde problemen met de taliban *in concreto* aannemelijk te maken.

Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat:

- de verzoekende partij slechts vage en beperkte verklaringen kan afleggen over de personen die zij onder de brug zag. Nochtans verklaarde zij dat zij en haar vader via de autoriteiten vernamen dat het dorpsgenoten waren die lid waren van de taliban. Gelet op de context in ruraal Afghanistan, waarbij familiale en stamverbanden binnen een dorp van het grootste belang zijn zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat het vergaren van informatie over dorpsgenoten geenszins een onoverkomelijk probleem vormt, kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij zich terdege zou trachten te informeren omtrent de personen die zij onder de brug zag, temeer daar dit een kernelement van haar vluchtrelaas en de directe aanleiding voor haar vlucht uit Afghanistan uitmaakt.
- de verzoekende partij weet evenmin met wie van de Afgaanse autoriteiten haar vader contact had na het incident aan de brug. Nochtans verklaarde zij dat zij via de autoriteiten vernamen dat de personen onder brug dorpsgenoten waren die lid waren van de taliban. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij eerst verklaarde dat haar vader de politie belde waarna zij vertrokken, terwijl zij later stelt dat zij en haar vader wachtten tot de politie arriveerde om de personen onder de brug te arresteren.
- de kennis van de verzoekende partij over de personen die enkele dagen na het incident aan de brug naar haar huis kwamen en haar vader, broer en zussen vermoord zouden hebben eveneens te wensen over laat. Zo weet zij niet wie die personen waren, wanneer ze naar haar huis kwamen of met hoeveel ze precies waren. Dat zij op dat moment zelf niet thuis was, vormt geen afdoende verschoning voor haar gebrekkige kennis. Haar moeder was immers wel thuis en de verzoekende partij verklaart nog steeds contact met haar te hebben, zodat zij alleszins in de mogelijkheid kan worden geacht om zich terdege te informeren over de gebeurtenissen waarbij haar vader, broer en zussen werden vermoord.
- het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij, nadat haar vader, broer en zussen werden vermoord en waarbij er ook naar haar werd gevraagd, naar haar huis teruggekeerd is, haar familieleden begraven heeft en pas daarna naar haar oom vertrokken is. Daar zij verklaarde dat de personen onder de brug dorpingen van haar waren, nam zij hierdoor een onaannemelijk groot risico dat onverzoeenbaar is met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.
- de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maakt van verschillende brieven die de taliban bij haar huis zouden achtergelaten hebben, doch zij vermeldde hiervan niets tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit klemt des te meer daar haar familieleden heden nog steeds probleemloos in hetzelfde dorp verblijven.
- de verzoekende partij op 22 april 2020 in België aangekomen is en pas op 15 december 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Het gegeven dat haar beroepsprocedure met betrekking tot de weigeringsbeslissing van de Franse asielinstanties nog hangende was, vormt hiervoor geen afdoende verschoning. Evenmin kan haar veroordeling door de correctionele rechtbank van Brugge worden beschouwd als een verschoning voor haar dralen om in België om internationale bescherming te verzoeken daar zij nog anderhalve maand na deze veroordeling talmde.
- de verzoekende partij geen enkel document ter staving van haar vluchtrelaas bijbrengt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

Met betrekking tot haar beperkte kennis over de personen die zij en haar vader onder de brug opmerkten, wijst de verzoekende partij erop dat hun gezichten bedekt waren en dat zij slechts de informatie kon geven die de autoriteiten hen hadden meegedeeld. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing echter terecht op dat, gelet op de context in ruraal Afghanistan waarbij familiale en stamverbanden binnen een dorp van het grootste belang zijn zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat het vergaren van informatie over dorpsgenoten geenszins een onoverkomelijk probleem vormt, van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij zich terdege zou trachten te informeren omtrent de personen die zij onder de brug zag, temeer daar dit een kernelement van haar vluchtrelaas en de directe aanleiding voor haar vlucht uit Afghanistan uitmaakt. De verzoekende partij betwist op geen enkele wijze de stelling van de commissaris-generaal over de context in een ruraal dorp in Afghanistan. Zij wijst in haar verzoekschrift bovendien zelf op het feit dat zij informatie kon verschaffen over de taliban in haar dorp, zodat eens te meer kan worden verwacht dat zij zich wel degelijk terdege

kon informeren over de personen die zij en haar vader onder de brug zagen en die dorpsgenoten en talibanleden zouden zijn geweest. Dat de taliban alles zoveel mogelijk in het geheim trachten te doen en dat er soms mensen lid zijn van de taliban zonder dat anderen dit weten, is een blote bewering die geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de kernelementen van haar vluchtrelaas, *quod non*. Dat zij na de moord op haar vader, broer en zussen onmiddellijk is gevlucht, valt niet te rijmen met haar verklaring dat zij naar haar dorp terugkeerde en haar familieleden mee begroef alvorens naar haar oom te vertrekken. Daarenboven verklaarde de verzoekende partij dat zij heden nog contact heeft met haar moeder, zodat zij wel degelijk meer bijkomende informatie kon verzamelen. Dat zij heeft nagelaten zulks te doen, ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Gelet op de hiervoor aangehaalde context in een ruraal dorp in Afghanistan, kan verder wel degelijk worden verwacht dat de verzoekende partij zich ook kan informeren over de politieagenten waarmee haar vader zou hebben gesproken, temeer daar die agenten hen zouden hebben geïnformeerd over de personen onder de brug. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij evenmin informatie kan verschaffen over een eventueel verder onderzoek dat op de arrestatie van die personen volgde, ook niet nadat haar vader, broer en zussen werden vermoord. Zoals gesteld, verblijft de familie van de verzoekende partij nog steeds in het dorp en heeft zij nog contact met haar moeder. Aldus verkeert de verzoekende partij geenszins in de onmogelijkheid om bijkomende informatie te vergaren.

Wat betreft de gebeurtenissen nadat haar vader de politie belde, meent de verzoekende partij dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Waar de verzoekende partij tijdens haar "vrij relaas" de kans kreeg om haar vluchtrelaas in haar eigen bewoordingen uiteen te zetten, verklaarde zij dat: "*Mijn vader belde de politie en wij vertrokken. De politie kwam en ze namen er een paar en een aantal vluchtte.*" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Zij maakte hierbij geen enkele melding van de fysieke aanwezigheid van haar en vader bij deze arrestaties, terwijl zij later stelt dat zij tien à vijftien minuten wachtten en erbij waren toen de politie de personen kwam arresteren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23 en 24). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij van meet af aan zou verduidelijken dat zij en haar vader de aankomst van de politie afwachtten alvorens te vertrekken, *quod non*. Te dezen merkt de Raad op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat de gebeurtenissen aan de brug initieel geen grote indruk op haar maakten, dat zij veel ergere dingen heeft gezien en dat het pas achteraf duidelijk werd hoe ernstig de situatie is, werpt zij geen ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Zij beaamt immers dat achteraf duidelijk werd dat de situatie ernstig was en legt zelf het verband met de personen die zij en haar vader onder de brug opmerkten. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich terdege over deze elementen tracht te informeren, *quod non*.

Inzake de moord op haar vader, broer en zussen komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zij op dat moment zelf niet aanwezig was en dat zij enkel via haar moeder informatie over deze moorden verkreeg. Nogmaals dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij, die meent heden internationale bescherming te behoeven, zich terdege tracht te informeren omtrent de kernelementen van haar vluchtrelaas, temeer daar zij nog contact heeft met haar moeder en haar familieleden nog in het dorp verblijven. Waar zij in haar verzoekschrift haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud citeert, dient erop gewezen dat deze verklaringen geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een gebrekkige kennis heeft over haar beweerde belagers. Zo weet zij niet wie die personen waren, wanneer ze naar haar huis kwamen of met hoeveel ze precies waren. Teneinde haar eigen situatie correct te kunnen inschatten, kan nochtans worden verwacht dat zulke informatie van groot belang is. Dat de verzoekende partij heeft nagelaten zich hieromtrent te informeren, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Verder acht de Raad het allerm minst aannemelijk dat de verzoekende partij het nieuws over de dood van haar vader, broer en zussen pas vernam op het ogenblik dat zij daags nadien terug thuis kwam. Redelijkerwijze kan, mede gelet op voormelde context in ruraal Afghanistan, worden verwacht dat haar moeder, andere familieleden en/of dorpsgenoten de verzoekende partij zo snel mogelijk zouden trachten te verwittigen, temeer daar de talibanleden eveneens naar de verzoekende partij hadden gevraagd. Dat zij moreel verplicht was om eerst haar familieleden te begraven, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt, vormt geenszins een afdoende verschoning voor het onaannemelijk grote risico dat zij nam door naar haar dorp terug te keren, alwaar zij gemakkelijk in het vizier van haar belagers, die beweerdelijk dorpsgenoten waren, zou kunnen komen.

Wat betreft het interview voor de Dienst Vreemdelingen zaken stelt de Raad vast dat de verzoekende partij toen verklaarde dat zij enkel wou toevoegen om haar een positieve beslissing te geven, dat zij verder geen inhoudelijke verklaringen over haar vluchtmotieven had toe te voegen, dat de vragenlijst haar in het Pashtou werd voorgelezen en dat zij middels haar ondertekening bevestigde dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt (administratief dossier, stuk 7, "vragenlijst"). Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde de verzoekende partij enkel mentale problemen aan, dat zij zich niet meer herinnerde wat zij had verklaard en dat de tolk "*mixed things*" zei (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hoger is reeds komen vast te staan dat de verzoekende partij haar mentale problemen niet *in concreto* aannemelijk maakt. Verder laat de verzoekende partij na *in concreto* aan te tonen dat zij voorafgaand aan haar persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in de mogelijkheid was om, eventueel samen met haar advocaat, haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingen zaken te verifiëren. Dat de verzoekende partij de dreigbrieven die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde, niet vermeldde tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingen zaken, vormt dan ook wel degelijk een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Verder herhaalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een beroepsprocedure lopende had in Frankrijk met betrekking tot de weigering van haar verzoek om internationale bescherming aldaar en dat zij "*eerst 100% zeker wilde zijn dat hij deze procedure niet kon verderzetten*". Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij pas acht maanden na haar aankomst in België om internationale bescherming verzocht, terwijl zij in Frankrijk reeds een weigeringsbeslissing had bekomen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Gezien de weigeringsbeslissing van de Franse asielinstanties, verkeerde de verzoekende partij immers in een precaire situatie waarbij haar nood aan internationale bescherming niet zou worden ingewilligd. In deze context kon van de verzoekende partij dan ook worden verwacht dat zij deze nood aan internationale bescherming zo snel mogelijk aan de Belgische asielinstanties kenbaar zou willen maken, *quod non*.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat, mocht zij geen problemen met de taliban hebben gehad, zij haar echtgenote en haar kind niet zou hebben achtergelaten, dient erop gewezen dat het loutere feit dat de verzoekende partij haar echtgenote en haar kind in Afghanistan achterliet op zich geenszins volstaat om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas alsnog te herstellen.

De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De verzoekende partij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, de EASO Guidance Note van december 2020 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij als volgt:

"Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt."

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Arbab gelegen in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Gelet op de regio van herkomst van de verzoekende partij, het dorp Arbab gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman, moet worden besloten dat de verzoekende partij afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor de verzoekende partij blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat zij in de mogelijkheid wordt gesteld om haar opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul voorstelt.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018) en EASO (*"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*"in safety and security, free from danger and risk of injury"*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance Note van december 2020, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 166). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 172-174).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in hoofdstad Kabul.

Op basis van de EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – september 2020 analyseert de verwerende partij de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Hierbij geeft de verwerende partij onder meer aan dat de impact van de beschreven aanslagen niet van dien aard is dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten en dat de stad een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Ook stelt de verwerende partij dat *"Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-*

generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In haar verzoekschrift wordt deze analyse door de verzoekende partij betwist. Zij wijst op recente ontwikkelingen in Afghanistan, meer bepaald de aanwezigheid van AGE's zoals de Taliban en ISKP alsook een reeks veiligheidsincidenten die in de periode tussen maart 2019 en oktober 2020 plaatsvonden. Zij betoogt dat de stad Kabul niet kan worden beschouwd als een duurzaam veilig gebied omwille van het volatiel karakter van het conflict in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit een rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 3) en een rapport van Nansen inzake de stad Kabul als intern vestigingsalternatief (het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 4 betreft een rapport van Nansen inzake de stad Jalalabad als intern vestigingsalternatief). Ter terechtzitting verwijst de commissaris-generaal naar zijn aanvullende nota. De verzoekende partij repliceert hierop dat de informatie opgenomen in de aanvullende nota geen afbreuk doet aan haar betoog in het verzoekschrift omtrent de veiligheidssituatie in Kabul en haar persoonlijke omstandigheden.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, gevolgd door het oosten en het noorden. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2020 817 burgerslachtoffers (255 doden en 526 gewonden). Volgens ACLED werden van 1 januari 2020 tot 28 februari 2021 211 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de Taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig, al worden niet alle aanslagen opgeëist. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen binnen een patroon waarbij grote aantallen burgerslachtoffers in steden worden vermeden maar waarbij in hogere mate gerichte aanslagen, vaak met magnetische bommen, op specifieke profielen worden gepleegd... Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF) en overheidsmedewerkers, en specifieke profielen zoals journalisten en mensenrechtenverdedigers. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019 en 2020. High profile aanvallen en complexe aanslagen zijn minder frequent geworden omdat de opstandelingen, vooral sinds het laatste kwartaal van 2020, zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen, zelfmoordaanslagen en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's zijn de tactieken die hierbij het vaakst worden gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is, na een scherpe afname in 2019, opnieuw toegenomen. ISKP heeft nog een operationele capaciteit in de stad Kabul en was sinds maart 2020 verantwoordelijk voor een aantal high impact aanslagen met burgerslachtoffers tot gevolg.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in december 2020 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 15 juni 2021 (zie weblink opgenomen in de aanvullende nota van de verwerende partij) wordt onder meer gesteld dat:

"According to analysts, the Taliban adopted a new approach in 2020. Refraining from high-profile and mass-casualty attacks in major cities, the militants have shifted their tactic to the targeted killing of civilians (government employees, journalists, human rights activists, moderate religious leaders and women in public roles) in urban areas such as Kabul. This new tactic is described as a response to the agreement the insurgency group signed with the US in February 2020, expecting the militants not to hit urban centres with suicide bombings and other mass-casualty attacks. A Kabul-based political analyst cited by Gandhara described the new Taliban strategy as 'to win the support or submission of the population in government-controlled areas, particularly in urban centers, through intimidation and psychological warfare'. The militants' drive to frighten and weaken Afghanistan's civil society and to silence critical voices is also mentioned. According to Human Rights Watch (HRW), the Taliban have engaged in a pattern of threats, intimidation and violence against media workers in areas under their influence as well as in the capital Kabul. Commanders and fighters often use information on journalists' work, family and movements to pressure them to self-censor, quit their work or face violent consequences. Reports also indicate that certain Taliban factions take advantage of the current insecurity as a cover to settle political scores.

Several sources in 2020 and 2021 reported a sharp rise in the use of magnetic bombs attached to vehicles (often referred to as 'sticky bombs') by the Taliban in Kabul. This tactic is described as a quick, cheap, simple and relatively unpredictable way for the Taliban to demonstrate their reach in the capital while avoiding mass civilian casualties. A government intelligence official described to The New York Times how these magnetic bombs, assembled with plastic high explosives and powerful magnets, are smuggled into the capital by the militants using an underground courier system called belti. The devices can be detonated remotely and are attached as close as possible to a vehicle's fuel tank to ensure a strong explosion. According to a retired Afghan general, these kinds of attacks leave the impression that the Taliban can operate in the Afghan capital with 'near impunity', adding that 'Kabul is an open city - these Taliban live here and make their bombs here'. An Afghan security official pointed to cooperation between criminal networks and the insurgency in Kabul, offering the Taliban a wider reach and the possibility to stock explosives around the city.

Although the Taliban are presumably the driving force behind several of the targeted killings in Kabul, many have remained unclaimed, with the militant group often officially denying its involvement. The New York Times reported on the Taliban's strategy of not claiming responsibility for attacks in Kabul and using the unclaimed attacks for propaganda purposes to spread fear, undermine the Afghan government's ability to keep the capital safe and weaken the Kabul administration's position in the

peace negotiations. In the first quarter of 2021, the American Defence Intelligence Agency (US DIA) indicated that 'the Taliban probably increased its campaign of targeted assassinations to create security vacuums in Afghanistan's major cities'.

According to International Crisis Group researcher Andrew Watkins, quoted by news agency NPR, 'the Taliban are not only at the gates of Kabul, but inside the city gates'. In December 2020, Taliban militants were reportedly openly preaching in the Kampany neighbourhood in the city. In January 2021, Taliban militants were seen strolling through the streets of the western Qalai Abdul Ali neighbourhood. Although not banned from the neighbourhood, the Afghan government and security services have reportedly been mostly in hiding in this city area. According to a local Taliban commander, cited by The New Yorker, the militants have been collecting taxes, providing security and patrolling the streets in Qalai Abdul Ali. The Taliban have allegedly moved into this neighbourhood from Wardak province, using the area to stage attacks in other parts of the city. In April 2021, The National reported on a Taliban infiltration in several districts around the Afghan capital. Security forces' members and civilians declared that militants had encircled Kabul and begun infiltrating the outer suburbs of the city. According to a security official working at the Kabul-Jalalabad Highway entrance gate, the government checkpoints at the main city gates, controlling the major roads leading to the city, are set up to monitor movement and control who comes in and out of the capital, but are poorly equipped and regularly come under attack. Police and army officers working at the Arghandeh checkpoint (near Paghman district) indicated that the Taliban have snipers in the area, have set up their own checkpoints, planted bombs and blew up several bridges. In May 2021, the presence of Taliban and Islamic State Khorasan Province (ISKP) militants was reported in the Kohdaman area north of Kabul City by local elders, who referred to growing insecurity in the region. According to analysts, cited by Gandhara, the Taliban have seized several strategic districts near Kabul since the start of the international military withdrawal on 1 May 2021, maintaining pressure on the provinces surrounding the capital and securing a passage to the city." (eigen onderlijning) (p. 10-11).

Hieruit blijkt dat er sinds 2020 een toename is van het geweld in de stad Kabul, waarbij ook "targeted killings" voorkomen, doelgerichte moorden op burgers met een specifiek profiel zoals bijvoorbeeld overheidsmedewerkers, journalisten en activisten. Tevens blijkt dat de taliban aanwezig zijn in sommige (buiten)wijken van de stad Kabul en van daaruit aanvallen voorbereiden en uitvoeren in andere delen van de stad. Ook blijkt dat de controleposten van de Afghaanse overheid op de invalswegen naar en in Kabul onvoldoende zijn uitgerust en regelmatig worden aangevallen. Deze vaststellingen kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als hypothetisch en vergen een nauwkeuriger onderzoek. Gelet op de erg volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de vaststelling dat de taliban reeds openlijk aanwezig zijn in bepaalde wijken van de stad Kabul en dat er een toename is van het geweld, dienen deze elementen zorgvuldiger en grondiger onderzocht te worden teneinde te kunnen nagaan in hoeverre er in deze stad sprake is van willekeurig geweld waardoor burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd voor wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS